

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XVIII. Judicialis informatio super veris vulneribus coronaque spinea
Sponsæ Christi sororis Joannæ à Iesu Maria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

dine, ex quo acerbissimum maximumque percipiebat dolorem. Videtur Divina providentia ad manifestandum istud secretum ordinasse, ut IOANNA tua favorem hunc, perinde ac quinque vulnerum initio non sat sufficienterque animadverteret. Etenim quoniam de se tam parum sentiebat, morbum quendam cephalicum aut ægri capitis id esse vitium credebatur. Iubet ergo accersiri Medicos. Duo præstantiores omnium, qui tum Burgis erant advenere. Unus eorum dicebatur Doctor Aspe, alter verò Doctor Oliva. Hi ambobus summa diligentia caput illius inspexere, maxima rei tam insolite admiratione percussi, omnes totius naturæ abditos recessus pervestigantes, haudquaquam reperire poterant animove comprehendere quidquam, quod huic prodigio ansam aliquam præbuisset. Coacti sunt itaque totum omnipotentiae gratiæque Divinæ adscribere, atque concludere rem hanc naturalem humanique usûs casum minimè esse; Sed sicut corp. ori eius antehac sacrosancta sua impressit vulnera, ita etiam capiti eius coronæ suæ spinæ stigmata DEUM imprimere voluisse.

Post prædictam coronationem felix ac beata hæc Creatura IOANNA, facta est aspectabile Christi crucifixi simulachrum, permanseruntque deinceps in corpore illius stigmata Passionis eius insculpta. Verum est quidem, quod ea vulnerum insignia toto vitæ suæ

tempore, uti Divus FRANCISCUS non gesserit retinueritque, quoniam, uti Libro quarto memorabimus, mandato superiorum ex Obedientia postulavit à DEO, ut præfata vulnera tollere ab ea vellet. Nihilominus tamen gessit ea totis, unde viginti annis cum septem mensibus; talesque ac tantos exinde cruciatus pertulit, ut mirum, imo miraculum sit, quod cum eis potuerit vivere. Porro quod in rei veritate omnia ista sic se habuerint, insequentibus duobus capitibus liquido ac evidenter demonstrabitur.

CAPUT XVIII.

Judicialis Informatio super veris vulneribus Coronæque spinee Sponsæ CHRISTI Sororis IOANNÆ à IESU MARIA.

PRima hexameri die lucem creavit DEUS, (Gen. 1. v. 4. quæ licet tam clara atque splendida, tam nitens ac speciosa esset creatura, sacer Textus nihilo secius ait, DEUM illam inspexisse priusquam approbaret bonamque pronunciaret. Per hoc nobis ex mente D. Chrysostomi innuens, quod divina etiam opera, quantumlibet sint bona, lucida splendidaque appareant, probanda prius magno studio, solertique indagine sint examinanda, quo nimirum discernatur, quid intersit inter tenebras & lucem, diem atque noctem, inter divinas operationes, & fallacia deceptoris Sathanicæque mali demonis

monis opera, qui ad fascinandos mortalium oculos, in Angelum lucis se transfiguratur.

Illustrissimus Princeps ac Reverendissimus Præsul D. Ferdinandus de Azevedo Archi-Episcopus Burgensis Castellæque Præsidens, præfatæ doctrinæ lumine se duci est passus. Certior is in aula Regis, ubi tum morabatur erat redditus gratiæ singularis, quæ spirituali suæ Filiae Sorori Ioannæ à JESU MARIA à DEO collata fuerat. Et quamquam virtus illius esset ei abundè perspecta, nulla tamen eius consideratione habita, P. F. Ioannæ à S. Alberto Excalceatorum Carmelitarum Ordinis, qui à Sacris eidem erat Confessionibus, Madrito Burgum ablegavit, cum mandato, ut suus Generalis Vicarius accuratam facti illius accipiat informationem, seque de omnibus edoceat. Hæc ubi mandata Generalis Vicarius accepit, Doctissimos quosque totius Urbis viros, certâ constituta die in unum coëgit, quorum quilibet scientiæ præcipuis Hispaniæ habebatur. In horum præsentis informationem accepit, prout Reverendissimus Archi-Antistes ei præceperat, quæ est tenoris, qui sequitur.

Institur Anno 1618. 7. die mensis Fe-
processus bruarii feria quartâ seu die Mercurii,
iudicialis hora tertiâ pomeridianâ die D. Ro-
de verita- mualdo sacra, ad mandatum Re-
te vulne- verendissimi & Illustrissimi D.D.
rum 10- Ferdinandi de Azevedo Archi-E-
ana. piscopi Burgensis & Castellæ Præ-
sidis, in Cœnobio Carmelitarum

Discalceatorum, extra muros Urbis Burgensis in magno sacello convenere in unum Domini, D. Hieronymus de Herrera Decanus summæ Cathedralis Ecclesiæ, eiusdemque Canonicus Magistralis, S. Officii Inquisitionis Commissarius, Electus & confirmatus Episcopus Gaditanus, & P. Magister D. F. Melchior Rodriguez, Episcopus Rosensis, Archi-Dioceseos Suffraganeus. D. Ludovicus Manoël Prætor prætae Urbis. Item R. P. Magister, F. Joannes de Perea Ordinis Prædicatorum, Monasterii S. Pauli in hac Civitate Prior, R. P. F. Ioannes de S. Elisæo Carmelitarum Prior. P. Joannes de S. Alberto D. Archi-Episcopi Confessarius. D. Ludovicus de Quintanadvenas, Doctor, Abbas de Cervaton, Cathedralis Ecclesiæ Canonicus, & S. Officii Commissarius. D. Hieronymus Pardo Abbas de S. Quirice, Doctor & Canonicus huius Metropolitanæ Ecclesiæ. D. Petrus Barrantes pariter huius Metropoleos Canonicus, nec non D. Archi-Episcopi Eleemosynarius. Joannes de Irazola Licentiatus, huiusque Archidiocesis Visitator Generalis. P. F. Martinus à SS. Sacramento Carmelita Discalceatus. D. Franciscus Aspe uti & D. Ferdinandus Rodriguez Pacheco ambo Civitatis istius Physici, Medicinæ Doctores. Hisce omnibus DD. pariter congregatis, Ego Joannes Manrique Doctor, atque huiusce Archi-Episcopatus Generalis Vicarius, exposui retulique quemadmodum Rmus noster D. Archi-Episcopus diversis vicibus certior

certior sit redditus, quod Ioanna Rodriguez, Uxor Matthiæ Ortiz, à servitiis Metropolitanæ huius Ecclesiæ, inter complures peculiare gratias, quas uti refertur, à Christo D. est consecuta, sit etiam præcipuis signata vulneribus, quæ Servator noster JESUS Christus suis manibus, pedibus ac latere in cruce pro nobis suscepit. Adhæc fertur in suo capite gestare signacula vulnerum Coronæ spinæ. Insolita hæc prorsusque singularis gratia, quæ quidem Sancto Francisco, ut notum est obtigit, verum in tanto aliorum Sanctorum numero, quorum non nulli ingentes ac speciales à DEO sunt favores consecuti, de nullo legitur, legitime probatur testimonio, quod prædicta vulnera visibiliter in manibus, pedibus ac latere gestarit. Quoniam verò res ista Reverendissimo D. Archi-Episcopo nostro multum curarum atque sollicitæ considerationis parit, ideo cuperet, quantum est possibile, medio ac via accuratæ in eam rem inquisitionis, vulnerum illorum statum cognoscere, quo nimirum, si minime verum comperiretur, quod passim ac ubivis fama de eo spargit, rumor talis sopiatur, si verò id fide dignum visum fuerit, ut nihilominus perscrutemur, an non fraudis aliquid & imposturæ introrsus deliteat, prout hiscè pro dolo temporibus, in quibusdam personis est deprehensum, de quibus nonnulli speciales Divini favores falso vulgati fuere.

Igitur ubi Reverendissimus D. N. Archi-Præsul mihi iniunxit, ut in

hæc sollicitè inquiram, eique omnia nota faciam, ultra hæc ordinat etiam Reverendissimus D. ut præfatus R. P. Joannes à S. Alberto suæ Reverendissimæ Dominationis conscientia arbiter, cui ob eximiam doctrinam, piam conversionem, ac vitam inculpata conscientiam suam, aliarumque gravioris momenti rerum secreta concedit, in hanc civitatem sese conferret, singularique cura ac studio informationem de omnibus caperet, quæ de hac Ancilla DEI dicuntur ac publice circumferuntur, uti & de eorum credibilitate ac veritate. Specialitertamen, quantum concernit vulnera, an ea habeat, & an sint naturalia, vel forsitan nonnulla fraudis, aut ementia artis subsit suspicio. Postquam ergo prædictus P. Joannes à S. Alberto eodem revertus rationem actorum suorum Reverendissimo reddidisset, ultra hæc ille etiam ordinavit, uti conventus cunctorum prædictorum Dominorum instituatur, utque Ioanna Rodriguez coram omnibus vulnera detegat, & unusquilibet de confesso illo singillatim ea exploret atque inspiciat, & si necesse videatur, vulnera abluantur, Medicinæque Doctorum sententia, ad maiorem securitatem, audiatur. Postremo ut ego Generalis Vicarius conclusionem & sententiam omnium congregatorum excipiam, totiusque rei actæ plenam informationem, adiuncto meo etiam iudicio Reverendissimo D. transmittam. Ad eum finem actum est cum Matthia Artizio, ut Ioannam Rodriguez Conjugem suam hic sistat, prout etiam

Z

tiam

tiam illa cum aliis duabus honestis piisque Matronis comparuit, præsenque adfuit, atque in omnibus, quæ Rmus Dominus fieri ordinavit obedientem sese exhibuit. Ubi porro sæpemenoratus P. Ioannes de S. Alberto simili modo Rmi mentem confessui declaravit, vocata est prædicta Ioanna Rodriguez, cumq; ea simul eo sunt introgressi, Matthias Ortiz maritus illius, itemque D. Petrus de Hierro Licentiatius Civitatis huius ad S. MARIAM cognomento albam Parochus, D. Petrus de Saneolez Procurator huius Urbis, Joannes Duarte de Astoyca Dominus de Burgo in Velez malo, & suæ Maiestatis peditatus Hispanici Commissarius, Laurentius de Herrera Civis huius urbis, qui in Matthiæ Ortiz domo degit. P. F. Antonius de JESU Superior huius conventus, P. Antonius à Matre DEI, F. Rodericus à Matre DEI. F. Hieronymus à S. Elisæo Monasterii istius Concionator, P. F. Iosephus à Conceptione Sacristanus, P. Ioannes à Virgine, & P. Ioannes à S. Elisæo, atque alii Religiosi eiusdem monasterii. Posthæc ego Provisor & Generalis Vicarius Ioannæ Rodriguez dixi, velit coram omnibus Dominis istis suas ostendere spectandasque exhibere manus. Confedit itaque inter geminos DD. Episcopos Galditanum & Rosensem, suasque manus ostendit, ad quas intuendas omnem diligentiam eas undique inspexere, ut certo ac liquido formam statumque vulnerum & nôsse ipsi, & a-

Inspiciuntur & explorantur Ioannæ vulnera à toto conventu.

illis indicare possent. Mox iterum ego ei dixi; ut similiter pedes videndos præbeat. Tumque illa ad prædictum Sacellum egressa est ad calceamenta deponenda, protinusque reversa, ubi præcedente in loco resedit, suos pedes super scabellum suppedaneum, quod in eum usum illuc allatum fuerat, collocavit. Tumque accessere universi ad intuendos pedes eius, qui superne inferneque inspiciebantur, nimirum tam volæ quam plantæ pedum perquam accuratè ac summa cum diligentia. Posthæc rursum est illi dictum, ut etiam latus suum monstret; illaque nudavit & ostendit, quantum erat necesse, sinistrum latus. Et quantumvis locus ille sat esset lucidus, ita ut status lateris eius affatim perspiceretur, ego tamen candelam accendi curavi, quo tanto luculentius ad lumen posset conspici, omnesque tum eo concessere ad contemplandum, quid rei esset. Ubi vero satis illud inspectum fuit, aio ad illam, ut caput suum nobis ostendat, illaque velum sui capitis devolvit à fronte usque ad coronam eiusdem capitis, & cuncti similiter advenere ad intuendum caput eius, ac multi etiam suis illud attasterunt manibus. Dehinc ego calidam aquam spongiamque afferri iussi, dixique Ioannæ Rodriguez vellet admittere alteram suarum manuum lavari, prout etiam à Doctore Medicinæ Francisco Aspe spongia cum aqua calida abluta fuit & linteo absterla. Eo peracto successit rursum Ioanna Rodriguez in Sacellum. Ego porro ad Dominos Medicos Doctoresque aio, ut suam proferant

proferant tam de eo, quod iam dudum antequam, quod nunc conspexerunt, quo videlicet etiam congregati illic DD. mentem suam ac iudicium tanto melius queant expromere. Tum quilibet Doctorum separatim suam protulit sententiam, iuxta suam experientiam, doctrinam, ac regulas tam Philosophicas, quam artis Medicæ. Nimirum quod vulnera, quæ illi summa curâ studioque exploravere ac inspexere, naturalia non sunt, nec fraude aliqua aut impostoria arte potuerint effingi, super quo latius mentem suâ scripto declarare velint. Post hæc iterum cum prædictis DD. tractatum fuit, & quilibet de suo sensu requisitus. Quia verò de illo conventu non nemo erat, qui arbitrabatur, probationem illam per manuum lotionem bonam quidem esse, si maiore cum vi in abstergendo fiat, tametsi asseverarent cuncti eo haudquaquam opus esse, nihilominus tamen universa congregatio denuo consensus, ut iterato abluantur. In eum finem accersita est Ioanna Rodriguez, calidaque cum sapone ac spongia fuit allata. Tumque Doctor Pacheco spongiam aquâ bene replevit, saponeque imbuit, ac denuo magnâ vi vulnus unius manûs lavit, ita, ut omnibus videretur pluribus opus non esse. Hæc ubi manus abluta fuit, etiam linteo eam extersere, tumque ab omnibus, qui coram aderant iterum undique est inspecta. Ego porro tum ad universos illic adunatos aio fore, ut ab unoquolibet eorum speciatim de iis, quæ vidisset testimonium requiratur, meque de omnibus, quæ

sunt acta ad Reverendissimum D. relaturum, atque ita Conventus ille solutus est die, mense, & Anno ut supra.

Declarationes porro congregatorum Dominorum, cum reliquis autographis ac originalibus scriptis, in Chartophylacio Cœnobii huius D. Francisci intra Urbem Burgensem asservantur, omneque unanimiter conveniunt, quod videlicet prædicta vulnera haudquaquam naturalia, nec artificio sunt facta, quodque in consideratione virtutis eximie huius famulæ Domini, ea pro supernaturalibus & miraculosis habeant. Declarationes illæ hic non adferuntur, ne benevolo Lectori molesti simus; sed neque nis est opus, quoniam sat superque patefcent omnia ex iis, quæ Reverendissimo D. Archi-Episcope Generalis Vicarius respondit Epistola tenoris sequentis.

REVERENDISSIME DOMINE.

Reverendissima Dominatio Vestra præcepit mihi, ut considerate, solertiter ac circumspicte, uti res tanti momenti requirit, explorem, an verum certumque sit, uti illic apud Aulam Regiam, tum ubi vis locorum communis fama vulgavit, quod Ioanna Rodriguez Matthiæ Ortiz huius Burgenis Ecclesiæ a serviciis uxor, ac Urbis huius civis in suis manibus ac pedibus, uti & latere præcipua Christi vulnera exceperit, quæ ille pro nobis in Cruce suscepit. Speciatim vero, an verum sit eam

Zz

in

Iterum
lavatur
cum a-
qua &
sapone
serrusq;
tergun-
tur.

in capite coronæ spinæ stigmata gestare, quæ Christo Servatori nostro fuerat imposita. Et si mihi compertum fuerit rem ita se habere, ut ultra adhuc magno studio inquiram, an ea vulnera sint naturalia, an vero veteratoriâ quâpiam arte efficta, & quid denique de hoc iudicari sentiri que debeat: cui fini etiam conventum instituiam personarum illarum, quam Reverendissimus D. Confessor suo P. Ioanni à S. Alberto, qui eius rei causâ huc advenerat, nominavit. Ad hunc igitur conventum celebrandum delegi cœnobium Carmelitarum Discalceatorum huius loci, ubi hæc famula DEI confiteri consuevit, & à tempore huius monasterii erectionis, nimirum ab Anno 1600. hucusque confessa est. In hoc Cœnobio, in magno Sacello feria quartâ, seu Mercurii die, septimâ huius mensis. Februarii in festo Sancti Romualdi, horâ tertiâ pomeridianâ, convenerunt in unum Domini, D. Hieronymus de Herrera Metropolitanæ huius Ecclesiæ Decanus eiusdemque Canonicus Magistralis, S. Officii Inquisitionis Commissarius, Electus & confirmatus Episcopus Gaditanus D. P. Melchior Rodriguez de Torres, Episcopus Rosensis Reverendissimi D. Suffraganeus. D. Ludovicus de Quintanaduenas Doctor & Abbas de Cervaton, D. Hieronymus Pardo Doctor & Abbas de S. Quirice & hic Canonicus. Ioannes de Irazola Licentiatus huius Archidiecesis Visitator Generalis. P. Magister de Perea Prior ad S. Paulum Ord. Prædicatorum. P. Ioannes de

S. Elifæo Excalceatorum Carmelitarum Prior. P. Ioannes de S. Alberto RmiD, ab arcanis conscientiæ, P. Martinus à SS. Sacramento, Sor. Ioannæ Rodriguez Confessarius, D. Ludovicus Manoël huiusce Urbis Præfectus, Doctor Franciscus Aspe, ac Doctor Ferdinandus Rodriguez Pacheco, ambo Medici. Hisce una omnibus Dominis propositum ræmonis detexi, significans, quod ad eum finem præfata Ioanna Rodriguez cum suo marito, ac duabus honestis piisque Matronis præfens adfit. Post hæc accessita fuit Ioanna, quæ illico comparuit summa humilitate decoroque gestu in illo confessu, comitata marito suo, cum quo simul introierunt, D. Petrus de Hierro Lt. atque huius Urbis Parochus ad S. MARIAM cognomento albam, D. Petrus Saneoles huius civitatis Procurator, Ioannes de Huarte Astobica D. de Valezmato, suæ Maiestatis peditatus Hispanici Commissarius, Laurentius de Herrera Haro, in cuius ædibus Ioanna habitat. Nec non PP. Pater Antonius de JESU, Superior prædicti Conventus, P. Antonius à Matre DEI, P. Hieronymus à S. Elifæo, P. Rodericus à Matre DEI, omnes Concionatores præfati Ord. similiter & Ioseph à Conceptione Sacrista eiusdem Conventus, aliiq; eiusdem Ord. Religiosi. Posteaquam vero Ioanna inter duos prædictos DD. Episcopos Gaditanum ac Rosensem confedit, dixit ei, ne gravetur manus suas expandere: illaque mox manus aperuit, quas antea clausas habuerat, accesseruntque omnes ad illas

illas inspiciendas. Porro quod ego omnesq; alii, qui Ioannæ manus contemplati sumus, mediante ipsius declaratione confitemur, est, quod in qualibet Ioannæ manu, viderimus vulnus, non quadrū est, nec sphaericum, sed trigonum quamvis non integrè. Utrumque illud vulnus non admodum est profundum, exterior tamen cutis scissa & hians, apparetque caro recens ac vivā, in medio vero eius ceu ros in albæ pruinæ modum. Porro vulnera ipsa non pertingunt usque ad partem adversam, Sed nec ullus tumor est in manibus, neque ullum immutationis alicuius vestigium, sed omnia apparent naturalia. Ubi igitur manus inspectæ fat fuissent ab omnibus, ajo ad illam, ut sinat pedes quoque suos inspici. Et mox illa obediēter secessit in facellum ubi dictæ duæ Dominæ morabantur, depositisq; calceamentis suis, iterum regressa, super scabellum suppedaneum, quod in eam rem eo allatum fuerat, suos pedes posuit: deinde universi ad contemplandos pedes eius accesserunt. Totum verò quod illi ac egometipse intuiti sumus, iuxta unanimem omnium nostrū sententiā, est quod in unoquoq; pedum superne in vola pedis, aliud vulnus habuit, perinde ac vulnera manuum, cum eodem rore, aspectu tamen profundius, & ex adverso inferne in planta alia erant vulnera ad eandem formam ac modum, sed adhuc profundiora, quam illa superius in vola pedis. Nullus tamen visus est tumor aut aliqua immutatio, sed ita habuere, ac si prædicta in eis vulnera non fuissent. quan-

tum nos vero notare potuimus, & prædicta Ioanna externe præferbat, videbatur ingentes in eisdē suis finere dolores. Igitur ubi omnia ita conspecta fuere, ajo ad eam, ut nobis latus etiam suum monstrare velit. Tum Ioanna aliquantam eius partē retexit nimirum quantum necesse videbatur: & prædicti Domini ad intuendum illud propius accessere. Quo verò præfatum latus luculentius inspicere possent, accensa est candela, atq; universi vidimus, quod sinistro latere, proxime subter mammillam, amplius longe vulnus gesserit, aliaque forma & specie, quam ille quatuor vulnera. Siquidem vulnus istud lateris profundius introrsus recedebat, magisque cruentum erat, quam alia. Inspecto ergo etiam isto vulnere, postulavi, ut caput quoq; suum nobis monstrare vellet. Tum illa nudavit à syncipite caput ad dimidium fere, nosque vidimus, quod plus digiti latitudine introrsus velut orbicularem quandam oram vel fimbriam gereret, quā caput eius in circuitu coronatum erat, extabatque limbus ille seu ora super cutem relinquam altius, quæ si digito tangeretur, recedebat introrsum ad cranium perinde ac tumens & inflata esset, efficiebatq; cavitatem per circuitum, unius digiti latitudine introrsus depressam, ita ut videretur ad cranium usque recedere, quod ipsi etiam iudicavere Medici, neque ultra iussa est caput discooperire, intuitu vehementium dolorum, quos, quantum notare potuimus, illa inde percipiebat, quātūvis niteretur animo constare, neque etiam ultra

Forma
vulnerum
in manibus
Ioannæ.

Itemq;
lateris.

Et pedum

Et corona
capitis.

opus erat caput illius inspicere. Hisce omnibus peractis ego ad eam dixi, quod maioris probationis & experimenti causa, necesse sit unum vulnus manuum eius lavari, ad hoc allata est aqua calens ac spongia: prædictus vero Medicinæ Doctor Franciscus de Aspe, unum vulnus eius spongia & aqua abluvit, lotumque detersit in omnium conspectu. Tumque omnes eam adire ad vulnus illud ablutum introspectendum: verum ne in minimo ulla est mutatio secuta, Sed permansit, ut ante fuerat: Hisque actis abiit Ioanna in sæpe fatam Capellam. Ego verò ad Medicinæ Doctores ajo, ut edicant sensumque suum promāt, secundum id, quod tam hac occasione, quā alias etiam sæpe numero oculis arbitrati essent. An videlicet bonæ Philosophiæ Medicæque arti non repugnet, vulnera hæc naturalia esse, an ea non ita sint constituta, ut curari queant; an non aliqua fallaci arte potuerint effici: & quid denique de iisdem ipsi sentiant, quo scilicet hic congregati DD. tanto melius iudicium sententiamque suam proferre queant. Præfatus itaque Doctor Franciscus de Aspe ad nos omnes inquit, qualiter ipse ante biennium ac semestre, vulnera ista viderit, initioque conatus fuerit ea sanare una cum Doctore Oliva pio ac virtute prædico Presbytero atque Canonico huius Cathedralis Ecclesiæ, qui & ipse admodum peritus est Medicinæ Doctor. Et quamvis hi ambo iuxta suæ artis præcepta, nulla non proficua adhibuerint medicamenta, prædicta tamen vulnera nedum sanare, sed ne in minimo quidem immutare potue-

rint; semperque illa in suo antecedenti esse ac itatu ad finem usque curationis perseverasse. Nunc vero, ea secundo contemplatum esse, eademque locuta probatione explorasse, at illa in nullo immutata esse, prout etiam ante evenerat. Eamobrem non posse illum, inhærendo suæ rerū cum Philosophicarum, tum Medicinaliū peritiæ, aliud statuere, aut animo completi, quam quod hæc vulnera neutiquam naturalia sint, neque fallaci aliquo artificio effingi potuerint. Nam si hoc esset, ad toties adhibitam probationem, studiosamque explorationem fraudem se prodituram fuisse, cum etiam Doctor Pacheco jam tertio ea laverit. Quare post accuratam desuper adhibitam, una cum ambobus Doctoribus Oliva & Pacheco investigationem ac perquam diligens studium, ambos se nimirum Doctorem Aspe, & D. Pacheco scriptum confecisse, in quo suæ huius sententiæ ac iudicii rationes latius exponuntur, quod & ipse Doctor Pacheco pariter confirmavit. Ubi ergo illi modo dictum scriptum mihi generali Vicario exhibuere, congregatis pariter DD. intimavi, ut omnes simul, & quilibet pro se seorsim sententiam suam iurando firmatam mihi edicat. Dehinc actum est, ut conventus ille solveretur. Quia vero unus aliquis è congregatis DD. aiebat, quanquam suâ causâ id necesse non sit, libenter tamen visurum fuisse, si vulnus illud in manu, vi aliquanto maiore ablutum fuisset. Quamobrem iterum Ioannam advocavimus, & tametsi omnes asseverarent pluribus opus non esse, de novo tamen aqua calida, sapo

Sententia
Medicorum
de Ioanna
vulneribus.

Et
om
con
gar
DD

ac

ac spongia sunt allata, tumq; Doctor Pacheco iterum vulnus manûs lavit, & quidem, ut apparebat fortiter, & appressa pressius manu, non sine magni Ioannæ doloris indicio, ita ut præsentis id quoque sentire viderentur. Lotum igitur sic vulnus, etiam absterfum est, & ad eum quo ante fuerat modum permansit. Post hæc ego omnium congregatorum DD. declarationem requisivi & accepi, in qua omnes iurato ac subscriptione nominum, uti & meimetipsius, nosque in simul omnes, modo iam exposito, declaramus, & concludimus, quod iuxta omnium nostrum iudicium, sæpe dicta vulnera, quæ ita in memorata crebrius Ioanna Rodriguez conspeximus, naturalia seu arte aliqua efficta eminentiq; esse nequeant: sed quod ea nos pro supernaturalibus & miraculosis ducamus habeamusque, fundantes nos hac in re in multiplici experimento, quod multi nostrum cepere per complures annos, eximia virtutis sæpe memoratæ Matris Ioannæ Rodriguez, uti & in multis singularibus miraculis, quæ in ea patrata vidimus, quorû aliquot egometipse sum testis, quippe qui eis cum aliis etiam personis interfui. Nonnulli etiam testium afferunt, quod speciatim aliis occasionibus plagas ante dictas ad eundem omnino modum conspexerint, plura etiam de iis tempore suo declaraturi. Totum hoc, si DEO visum fuerit, palam fiet testimoniis ac fundamentalibus probationibus, quæ ad mandatum Rmæ D. Vra scripto comprehensa exhibebuntur. Porto, tametsi ego supervacaneum ducam mentem meam evidentius, quam iam factum

explicare, quia tamen Rma D. sic iubet, aio quod quantum ego vidi, atque à Medicis aliisque personis auditu accepi, seu etiam è diversis locis cognoscere potui, certa que veritate nixam, minimeque suspectam huius Ancillæ D. virtutem ipse habeam, uti & res quasdam, quæ illi interne contigerunt, de quibus prout Rmæ D. notum, alius multum spectabilis secretusque conventus est habitus, concipere omnino mihi que persuadere nequeo, quod hic fraus aliqua, & deceptio lateat, sed cogor, ob præctas evidentes probationes intellectum inclinare ad credendum devote, prodigium hoc à singulari DEI gratia & favore proficisci, confidoq; in eodem benignissimo Numine, omnia hæc illud suo tempore palam facturum.

Quia vero Rma D. ordinè ferèq; totius processûs, iteq; formâ ac modum, quæ Testes in deponendo iuramento tenuere, cognoscere, atq; omnia, uti rei magnitudo postulat, perpendere queat, eam ob rem dicta & asserta omnia congregatorum, uti & seculariû testium transmitto. Postea vero etiam P. magistri F. Ioannis de Perea Prioris canobii Carmelitarû exalceatorum, & reliquorû religiosorum, qui præsentis adfuere, sententias transmissurus. PP. isti quædam specialia de his in medium protulerunt, eo quod rei huius maiore habeat notitiam; ea propter hi separatim audientur, quod totû ut brevi ad Rmæ D. perferatur accurabo. quam Dom. ex voto ac desiderio meo servet.

Burgos 25. Febr. A. 1618.

Doctor Mantique
CAPUT

Et aliorû
omnium
congre-
gatorum
DD.